

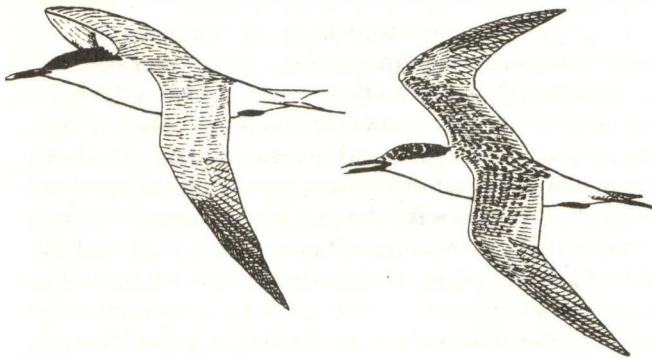
Genieten aan zee

Hein Verkade

Het is een windstille septembermiddag. De zware grijze bewolking gaat naadloos over in het rimpelloze water. Het enige geluid is dat van de vele foeragerende Grote Sterns. Schitterend steekt hun sneeuw witte verenkleed af tegen de donkere achtergrond. Ogen en zwarte snavel blijven stevast op het wateroppervlak gericht. Regelmatig duiken ze als een speer in het water, meestal vliegen zij even later met een blinkend visje weer op. Twee zijn er konstant vlak voor mij bezig. De ene vogel roept krie-uh, krie-uh, de ander een bedelend trie-trie-trie, een volwassen vogel en zijn jong. Alleen de oudervogel duikt, het jonge dier strijkt vervolgens snel neer op het water en roept. Het werkt, want de ander gaat er naast zitten en geeft het visje over. Even later vliegen beiden weer op en het ritueel herhaalt zich. De onvolwassen stern is goed te onderscheiden door zijn iets grijzere bovenzvleugels.

Op de zandbank zit een visser onderuit in zijn stoel met twee grote hengels in het zand voor zich. Zijn hoofd omhoog gericht droomt hij kennelijk van grote vangsten. Al vissend is een mens toch tamelijk gehandicapt in vergelijking met een Grote Stern.

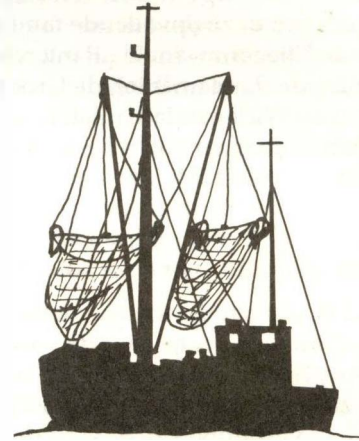
Er zit er echter nog één met dat probleem. Vanuit het noorden komt moeiteloos een donkere vogel aangevlogen. Z'n puntige vleugels raken het wateroppervlak net niet. Door de korte afstand onderscheidt zich zijn cremekleurige "hangbuik" heel duidelijk. Het is een Kleine Jager lichte fase. Vreemd genoeg heeft hij ook een lichte plek boven op zijn kop.



Grote Stern

Zijn doel is duidelijk, de vissende Grote Sterns. Een wilde achtervolging laat de ongelooflijke behendigheid van beide soorten zien. Regelmatig flitsen de witte polsvlekken van de Jager op. Hij probeert de stern vooral van onder aan te vallen in de hoop dat deze uit angst zijn prooi laat vallen. De Kleine Jager kan zelf geen vis

uit het water bemachtigen. Even plotseling als het gevecht begon eindigt het echter ook weer waarna de jager zijn reis laag over het water vervolgt. Of de jacht succesvol is geweest is niet duidelijk.



Langzaam richt ik mijn kijker naar het noorden, als plotseling een kanjer van een vogel het beeld in vliegt. Over de "branding" komt een jonge Jan van Gent naderbij. Met een paar vleugelslagen iets omhoog en weer naar beneden zeilend, steeds dichterbij. Het witgespikkelde grijs-bruine verenkleed en de lichte band over de stuit zijn heel goed te onderscheiden.

Een vreemd gezicht eigenlijk, het lijkt net of een Jan van Gent aan alle kanten een stukje uitgerekt is, met z'n lange kop en staart en lange smalle vleugels. Maar dan ineens verandert het beeld. De vleugels worden geknikt tegen het lijf gehouden en al schroevend boort ie zich in zee. O jee, dacht ik, die zit met zijn snavel vast in de zeebodem, zo dicht bij het strand. Nee, hij komt gelukkig weer heelhuids boven water, de snavel wat heen en weer schuddend. Even later wordt de start aangezet. Net als bij een Knobbelzwaan duurt het een tijd voor het gevaarte zich losmaakt van het water.

In de verte klinkt het gepruttel van een oude dieselmotor, het is de "VD 6" een kottertje uit Vlaardingingen of misschien wel Volendam.....ook toevallig eigenlijk. Er schieten drie Wintertalingen acrobatisch door het beeld. De flauwe vleugelstreepjes verraden de soort.

Hé, de visser is ontwaakt, kennelijk gewekt door een voorbijganger. De gebaren volgend gaat het gesprek over het weer, aandacht voor de hengels ontbreekt. Ik kan de gebaren beamen het is inderdaad schitterend. Plotseling wordt ik zelf aangesproken. "Wat is er aan de hand?" Oh, niets hoor.....ik zit gewoon even te genieten....